

Pavol RANKOV

Hercegnők és hercegek

Vályi Horváth Erika fordítása

Tartalom

A kis hercegnő, aki megváltoztatta a világot	7
A hercegi ikerpár	31
Vőlegény Marianna hercegnőnek	71
A fogoly herceg	137
Veroniana királynő és a tökéletesek birodalma	171
Egy egyszerű fiú és Minik herceg	199

A testvérek közötti kapcsolatok sokfélék. Vannak testvérek, akik időnként civakodnak a játékaikon. Mások előszeretettel hívják fel egymás figyelmét a hibákra és a hiányosságokra, amikor csak alkalmuk adódik. Olyanok is akadnak, akik féltékenyek egymásra, és a szülők kegyeiért versengenek – ami persze butaság, hiszen az anyák és az apák jóindulata és szeretete végtelen. Így ha a testvéred sokat kap, te is nagyon sokban részesülsz. A végtelen valóban végtelen, és ha két részre osztjuk, akkor is végtelen marad.

A világtörténelmi eseményeket rögzítő, legjelentősebb krónikák olyan eseteket is feljegyeztek, amikor a testvérek között jó volt a viszony. A fivérek nagyjából egyidősek voltak, és szívesen játszottak együtt, a lánytestvéreknek pedig hasonló kedvteléseik voltak, és megegyezett az érdeklődési körük, ami még közelebb hozta őket egymáshoz. A most következő mesében a testvéri szeretet egy ilyen ritka példáját ismerhetjük meg. A történetet különösen érdekessé teszi, hogy a báty és fiatalabb húga között tíz év a korkülönbség.

Ebben a mesében az a szabály érvényesül, hogy minél nagyobb a korkülönbség a testvérpár között, annál nagyobb az odaadás és a szeretet. Az idősebb testvér, Julián herceg már bölcsős kora óta szerette kishúgát, Karolina hercegnőt. A festett, faragott bölcső igazán szép volt, ahogyan az egy királyi sarj fekhelyéhez illik. Julián – akkor még tízéves suhanc – egy zsámolyra ült a bölcső mellé, és gyengéden ringatta a kis hercegnőt.

– Hát nem szép a kishúgom?! – kérdezte a szolgálót, amikor az belépett, hogy kicserélje a kislány pelenkáját.

– Ugye, milyen bájos a mi kis hercegnőnk?! – kérdezte ellenőrzésképpen, amikor a királynő megérkezett, hogy anyatejjel megszoptassa a lányát.

– Nézze, királyi jó atyám, milyen szépen alszik a kis Karolina – hívta fel apja figyelmét a hűgára.

Valóban, Julián herceg szentül meg volt győződve arról, hogy egyetlen kisbaba sem alszik olyan szépen, mint az ő kishúga. Csakhogy a királyi apa rest, sőt lusta ember volt. Fia szavai után mindössze egy rövid pillantást vetett szendergő lányára, majd alig észrevehetően bólintott. A király igazat adott a fiának, a hercegnő valóban aludt, ami csodálatos volt, hiszen éppen nem sírt, így végre nyugta lehetett tőle, a gyermek nem zavarta a kényelmét. A király ugyanis annyira lusta volt, hogy még a saját gyermekeit is restellte szeretni.

Azt azonban semmiképpen se higgyük, hogy Julián szavai mögött királyi önhittség vagy büszkeség rejtőzött volna. Nem gondolta, hogy mindenki, aki az előkelő nemzetségükhöz és az uralkodó famíliához tartozik, szép, nagyszerű és tökéletes. Egyszerűen csak nagyon szerette a kishúgát. Többet ne keressenek mögötte.

Amikor a kislány egy kicsit nőtt (még nagyon keveset), a bátyja gyakran az ölébe vette, etette. A palotai szolgálók ezt nem nagyon szerették, mert mindketten összekenték magukat, és két gyereket kellett átöltöztetni egy helyett. Attól is féltek, hogy egy nap elbocsátják őket, mert a király vagy a királynő majd azt hiszi, nincs szükség szolgálóra a kislány etetéséhez, hiszen Julián herceg is el tudja látni a feladatot.

